BIBLIOTECA DE LA MAN
COMUNITAT
VENDRELL

ANY II. . . . NUM. 73

ARBOS de 22 Octubre 1922

BADALOTA

SETMANARI INDEPENDENT

DEFENSOR DELS INTERESSOS MORALS ! MATERIALS DE L'ARBÓS I SA COMARCA

PREUS DE SUBSCRIPCIO
Arbós i comarca, un mes, 0'50 ptes : Fora, trimestre, 2 ptes.
Estranger, 1 any, 12 ptes. : Núm. corrent, 15 cts. : Atrassat, 25

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Carrer de Sant Juliá, 2

ANUNCIS, ESQUELES I REMITITS A PREUS DE TARIFA

Banc Comercial de Tarragona

Capital Ptes. 5.000.000 - Reserves: Ptes. 325.000

AGENCIA D' ARBÓS

Rambla Gener, 1, i Carrer Major, 64. - Teléfon 691

Negociém els cupóns de les obligacions TRESOR 5 per 100 de venciment 4 Novembre; els del DEUTE AMORTITZABLE 5 per 100 de venciment 15 Novembre, seguint obert durant tot el corrent mes d'Octubre el pago dels del SINDICAT VITICOLA COMARCAL D'ARBÓS, de vencíment 30 Setembre i atrassats.

Compra i venda de valors al comptat; admetém valors en compte corrent, concedint crédits als titular d'aquests comptes, mitjantsant consulta; constituim dipósits de valors en custodia, cuidant el BANC del cobro dels cupóns tant dels valors en compte corrent com dels dipositats en custodia.

Comptes corrents en pessetes: aboném al 3 per 100 anyal, liquidant els interessos en 30 de Juny i en 31 de Desembre.

Caixa d'Estalvis: aboném el 3 i mitj per 100 en llibretes a la vista; el 4 per 100 al plaç de sis mesos i el 5 per 100 a un any.

HORES DE DESPATX: Mati, de 9 a 1—Tarda, de 4 a 7 tots els dies feiners.—Diumenges, mati, de 9 a 1.

CASA CENTRAL: Apodaca, 24, (edifici propi) Tarragona

CAIXA AUXILIAR: Borsi de Tarragona, Rambla Sant Joan, 27

Altres Agencies: MORELL i TORREDEMBARRA

Tríptic de la felicitat

La felicitat no es conquesta, es mereix.

I

INNOCÉNCIA

A tú, ho dolça criatura que esguardes el món amb aquestes nines pures, clares, immácules, sense que cap núvol enteli la transparència del flairós i encisador horitzó.

¿Existeix la felicitat? Observem els infants: un cant n'ix constantment de llurs cors, un somrís etern es dibuixa en llurs llavis, la dolor no ha emboirat llurs horitzons rosats car la punyenta espina dels desenganys no els ha ferit. Llur existència apar un torrent, el qual ignora on deturará sa correntia, car sols té present. Les hores tranquiles i dies serens s'enllacen formant una guirnalda florida. Llur vida es succeeix sense altres remors que la de la brisa al jogar amb els arbres de l'espés bosc i el torrent escorrent-se suaument per entre el rocam de son llit i l'insecte al volastrejar per damunt dels pètals de les flors.

L'infant es feliç; deixeu-li que jugui, que canti; no el subjecteu, oh pares, als vostres capricis: no li exigiu, ho mestres, la disciplina de les ciències;no els volgueu, oh mares, xicots de seny. La felicitat en l'infant és no tenir seny, no coneix la vida i es feliç.

L'infant somnia, i s'aixeca a un nivell des d'on no veu mes que paisatges alegres i formosos panorames. Deixeu que somnii, deixeu que s'enlairi; mentres somnii, será ditxós, será feliç.

La felicitat en l'infant és sa innocencia.

I.

Un concert de l'orquestra Pau Casals

En la vetlla del 12 dels corrents vaig tenir ocasió en el Palau de la Música Catalana de sentir per primera volta, l'orquestra del gran mestre vendrellenc. Fou tanta l'emoció que envaí mon esperit amb l'audició de les obres que s'exucutaren que no puc menys que agafar la ploma per a comuninar als llegidors de BADALOTA—encara que d'una manera pál·lida—l'entussiasme que es capaç de despertar aquesta orquestra, en la que hi figuren els millors solistes de Barcelona, junt amb qualque estranger de gran renom; tots ells baix la direcció d'aquest músic de cos enter, la fama del qual com a violoncel·lista ha traspassat totes les fronteres, i ara porta traça de guanyar-se dintre el món musical, el renom d'ésser un dels millors directors.

En el número 3 d'aquest setmanari va apareixer un article de Ramon Escarrà, glosant en Casals davant de la seva orquestra. Verament són ben merescudes les alabances que l'articulista li dedicava. Qué voleu que us digui de més jo, si tot vos ho ha dit ja una una ploma més destre que la meva i molt més versada en aquests afers?

El Concert de Brandeburg número 4, del gran Bach, dit d'una manera grandiosa i ben ritmada per la formidable massa dels instruments de corda i el piano d'una part, i d'altra el violí concertant i les dues flautes; la formosa Sinfonia inacabada de l'immortal Schubert amb sos dos temps: el primer amb fragments dramátics i adhuc trágics, alternant amb altres purament somniadors, i el segon enlairant-se a les regions de la música més pura fins al punt de semblar melodies dignes d'esser entonades per esbarts angèlics, que enditzen l'esperit en el més vagarós ensomni; la deliciosament sensual i inspiradíssima bacanal del Tannhauser del gloriós Wagner; tot reeixí amb tota la força musical, i feia l'impressió d'un perfeccionament acabat en l'execució de dites obres. Ja no hi cap més emoció, mes fermesa, més claretat, mes musicalitat. El Caçaire maleït de C. Franck, plé de sonoritats, que te fragments força descriptius i pintorescos i frases molt enlairades i punyents, obtinguè una interpretació acabadíssima. Es clar que, tocat en mig d'aquelles obres capdals, forçosament havia d'esdevenir quelcom pàl·lid, peró logrà entussiasmar el públic.

I per acabar sols em resta felicitar als filharmónics barcelonins, ja que van assistint cada dia en major nombre als concerts Casals, i així lograran—

com deia molt bé l'article esmentat—que aquesta orquestra tingui vida durable, i la capital catalana es pugui vanagloriar de posseir una orquestra a l'altura de les millors del món.

JOSEP M.ª ESCARRÁ.

L' autoritat del Mestre

En les planes de BADALOTA aparegué la darrera setmana un escrit del mestre d'estudi d'aquesta vila, planyent-se de que, durant son llarg magisteri, no hagués sigut convidat a cap acte oficial més que una sola vegada, malgrat gosar d'un revestiment d'autoritat consemblant al d'un alcalde, d'un jutge o d'un rector. Que em perdoni el senyor mestre, però ell d'autoritat d'aquesta mena, abstracta, pública, oficial, externa, no en té ni en representa cap. I soc jo qui ho diu perquè, durant els cinc anys que vaig desempenyar aquesta alcaldia, mai vaig convidar al mestre a cap representació oficial, i no fou per ignorància, equívoc, oblit, consuetud ni desconsideració. Ho feia pel convenciment de que cap alcalde pot veure autoritat a n'el mestre.

L'autoritat del mestre és l'autoritat escolar, o sigui la que exerceix dintre del recòs de la escola i sobre els alfabets que se li confien, com la del coronel recau en els soldats del seu regiment, i la del director d'orquestra en els músics de la mateixa. Allí sí que el mestre la té tota l'autoritat, absoluta i inapelable, poden menaçar i castigar als futurs homes que no saluden a les persones pel carrer, que criden i blasfemen al sortir d'estudi, que truquen portes, que tiren pedres, etc., etc.

Però, fora d'allí, no és autoritat en la primera acepció jurídica-política-administrativa, que és la que preten el senyor mestre, la de dret, de manament, de ostentació. L'alcalde d'un poble és autoritat per la delegació de funcions: és el governador del poble, com el governador civil és l'alcalde de la província; a tots dos els autoritza la jerarquia del ministre, que a l'ensems la rep del rei. El jutge municipal, millor dit, el jutjat, és autoritat, per la facultat que té de fallar i condemnar les transgressions al respecte i intigritat de les persones i coses, així com per començar l'apuntament de les malifetes sobre les quals més tard les passives lleis de la nació tenen que fer-se vitals i tangibles. El rector rural és l'autoritat moral per excel·lència, a més de compartir amb el jutge la legalitat dels naixements, dels matrimonis i de les defuncions; apart d'ésser ell el representant més genuí d'una rel·ligió que és la oficial de l'Estat, car l'Estat i l'Església són avui per avui inseparables. El Rector de la Universitat—a qui també aludeix el senyor mestre—és autoritat suprema dintre del temple del saber; si també se li té fora d'ell, és perquè el nomenament de Rector es fa per R. O.; i si bé ell n'és el superior jeràrquic dels mestres primaris, també o és de tots els llicenciats i doctors de tota la regió, i mai per això ningú podrá pensar que siguin autoritats els metges, els advocats o els apotecaris.

Aquestes son les autoritats que nomena el senyor mestre en el seu escrit. Peró encara se'n deixa una d'autoritat el senyor mestre: el metge titular de l'Ajuntament o inspector municipal de Sanitat, a qui sempre el conviden als actes oficials, perque ell, per si, denuncia, multa, conmina i sanciona qualsevol escarni a les lleis de Sanitat civil i de Higiene Pública, que son lleis organiques de l'Estat.

Ara bé: ¿tenen els mestres de primeres lletres cap relació de parentiu o de similitud o de concomitáncia amb les facultats i atribucions de les quatre autoritats locals esmentades, per a poder ells—els meetres—assolir-se la aureola d'autoritat? Evidentment, no.

Será per la seva relació amb l'Estat? Aquesta relació no es altre que la del cobro. ¡Quants funcionaris civils no hi ha que migren el pressupost de l'Estat, sense que per aixó aquest es cregui obligat a concedir-los-hi prerrogatives ni privilegis! Si això fos argument—que no ho és—ho fora solament pels mestres de les Escoles Públiques Municipals de la capital, que no percebeixen cap mesada de ningú, i si sols la nómina estatuïda. Es veritat que l'Estat crea, regula i limita les places de nens i nenes, peró aixó també ho fa en el ram del notariat, i els notaris, que estant revestits d'una grandíssima autoritat professional, no'n tenen cap de representativa o de corporació.

Será per l'importancia de la seva missió? Tampoc. Aquesta missió l'Estat la deixa desempenyar a tothom que ho vulgui. Això no es negar l'importancia de l'afer: es remarcar la llibertat de l'Ensenyança i dir que l'Estat espanyol accepta i reconeix els col·laboradors i funcionaris espontanis del ram, sense retribució de cap mena. Aqui mateix hi han hagut més de dos mestres lliures i, actualment, hi ha les monges d'ensenyança, com en altres bandes hi ha l'ensenyança dels maristes escolapies i jesuites (1). La tasca d'aquests mestres lliures és tan important com la dels oficials; lo qual prova que la missió de tots, encara que d'una gran importancia, no es d'una importancia exclusiva, d'una classe.

I res més. Crec que amb lo dit queda contestada la aliquota alusió general i ambigua, indirecta i impersonal, que em pertoca del plany comentat; i justificades los passades omissions autoritaries. Contesta i justificació que naturalment, no admeten réplica, polèmica ni controversia periodistiques. Fora desnaturalitzar-les i baixar a un altre terreny que no vull trepitjar.

A. ESCARRÁ

Arbós 16 Octubre 1922

(1) Les disposicions vigents contra la llibertat de l'Ensenyança, van mes contra l'abomidable intrussisme que contra la mateixa llibertat; aquesta persisteix incolume, encara que hipotecada pels mateixos mestres d'instrucció primaria, mestres revalidats, sí, pero sense plaça, sense nomina i sense escalafó, es a dir mestres no oficials, independents, lliures. Ademes un colegi, per moltes aules que tingui i per molt crescut que sigui el nombre dels encarregats de practicar l'ensenyament en elles, no necessita mes que un sol revalitat perque capiguen tots dintre la legalitat mes neta. Res: apariencia, tolerància, llibertat!.—N. del A.

EL BATEIG

I.

A ciutat apretava de ferm la calor, el sol queia com a plom fos. Durant tot el sant dia no es podia eixir de casa. Així que es ponia el sol i a entrada de fosc la gent se n'anava a passejar desitjosa de respirar una mica de fresca.

Els *senyors* omplien els trens en direcció a montanya o a les platges del Nord. A ciutat van quedar-s'hi els desheretats.

Ocupant un *reservat*, se'n van anar una tarda a la *torre* el comte de ***, sa esposa i la seva nena, xamosa criatureta de sis anys, d'ulls negres i cabells rossos, un angelet feble i malaltís, en que xifrava ses esperances l'aristocràtic matrimoni.

Arrenca el tren. Poc a poc aná augmentant la velocitat. La rápida succesió de paisatges embadalia a la Tresina, la nena, qui treia el cap per la finestra del vagó.

Era cap al tard.

II.

S'havien instal·lat a la *torre* des de la qual s'obirava una planura molt estensa encatifada de verdor i plena d'aromes.

El poblet era tan bonic com pobre. Una vintena de cases a l'entorn de l'esglesia. Res de passeig, ni jardins fets amb regla, com a ciutat. La naturalesa imponent i sobirana, havía sigut prou ella sola per a convertir aquell terrer en camps fecunds, en un oasi de plaer i de poesia.

La Tresina un jorn va eixir al balcó de la *torre*, atreta per l'alegroi repicament de campanes. Duia al brasset una bonica nina de les que diuen *papá* i *mamá* per medi d'un ressort i girava els ulls.

Les portes de l'església s'obriren de bat a bat i van començar a sortir del temple joves i noies amb el trajo de les festes formant una regular colla. La nena, que mai havia vist, d'ençá que era al poble, tant grossa pila de gent, quedá parada de primer, mes prompte cregué endevinar de que es tractava i contenta, tot saltant, començá a cridar:

—¡Mamá, mamá! Vina que surt la professó.—

La comtesa sortí al balcó i somrient digué a sa filleta, amanyagant-la:

—No és cap professó, nena!—

La Tresina es posá trista veient que s'havia enganyat. Doncs ¿Que era allò? ¿On anava tanta gent?... ¡Calla! La dona que va al davant porta als braços un *bebé* ple de flocs i llaços, peró és una mica mès petita que la seva...? I ara? Una dona tan vella i encara juga a nines *¡Ela! ¡Ela!*...

La seva mamá no es podia aguantar el riure escoltant les reflexions de la Tresina.

—Es que és un bateig, nena!—va dir-li.

—¿I que es un bateig, mamá?—li replicà—¿Que li han fet a l'església a la nena d'aquella senyora?

—Que li han fet dius?—respongué la comtesa—Mira nena el capellá ha de batejar-les a les nenes perqué siguin bones minyonetes, perque si es moren sense batejar no poden anar a jugar al cel.

III

—Qué no et trobes be, filleta meva?

—Sí mamá... ¿Per què?

—Com que et veig tan tristona, sentada pels recons sempre amb el *bebé*... Apa! anem, anem, cap el jardí amb la nina... ¿sents?

—No, no, mamà: vull acabar aquell vestidet... ¡Sí! ¡Sí!...

Tan prompte la comtesa hagué baixat la escalinata de la *torre* que conduïa al parc d'aquella mansió senyorial, la Tresina, com si anés a cometre una malifeta, agarrà fortament al *bebé* i de puntetes es dirigí a l'escala principal i eixí d'amagat al carrer, mirant de reüll els balcóns i encaminant-se de dret a l'esgiesia.

El senyor regent de la parróquia era un venerable sacerdot, tot bondat, model de virtuts i d'amor al proïsme.

Pobre fins al punt de no ésser-li possible mantenir majordona, vivia sol en una caseta de bellxos i pis arrambada a les parets del temple. Per entrar a la rectoria calia només alçar un baldó que tancava les dues fulles de la porta d'entrada, única tanca d'aquella porta malmesa pels corcs.

La Tresina s'atura davant del portal tremolant com fulla a l'arbre, sense gosar donar un pas més. Llençà una mirada amorosa a la nina que duia abraçada i li féu un petó plorant. Aixecá un braç per a agafar el baldó i... no hi arribava. Aleshores, prenent una resolució suprema, pega un cop de peuet a la porta, S'oïren passos dins la casa. S'obrí la porta amb tota pausa i aparegué al brancal la figura del capellà.

La Tresina quedà groga com la cera... ¡Déu meu, què havia fet!... Després de sopte, com animada pel dolç somris del senyor regent, amb la veu tremolasa i els ulls negats, li digué allargant-li el *bebé*:

—Venia... senyor Rector... perqué també em bategés la nina.

A. BERNED,

(Traducció de J. Barbany).

Mossen Costa i Llobera, es mort

Nasqué a Pollença. Des de molt jove la seva personalitat s'afiançà en el món de les lletres. Al diví so de la seva arpa glosá el cant popular, i amb noble estil retóric destroná el romanticisme carrinclóde la seva época.

La seva obra definitiva son «Les Horacianes».

Guanyá la Viola, en els Jocs Florals de Barcelona l'any 1900; i la flor natural i la Englantina l'any 1902, en que fou proclamat mestre en Gai sabater.

La seva poesia mes popular és «El Pi de Formentor», premiada en els Jocs Florals de Barcelona de l'any 1875, i que reproduïm a continuació.

Descansi en la pau del senyor, i que Catalunya i Mallorca plorin al gran poeta, quina veu s'ha extingit per sempre mès.

EL PI DE FORMENTOR

Mon cor estima un arbre! Mes vell que l'olivera,
mes poderós que el roure, mes verd que el taronger
conserva de ses fulles l'eterna primavera
i lluita amb les ventades que assalten la ribera,
com un gegant guerrer.

No guaita per ses fulles la flor enamorada
no va la fontanella ses ombres a besar;
mes Déu ungí d'aroma sa testa consagrada
i li dona per tronc l'esquerpa serralada,
per font, l'immensa mar.

Quan lluny, damunt les ones, renaix la llum divina,
no canta per ses branques l'aucell que encativam;
el crit sublim escolta de l'aguila marina
o del voltor que passa sent l'ala gegantina
remoure son fullam.

Del llim d'aquesta terra sa vida no sustenta;
revincla per les roques sa poderosa arrel;
tépluges i rosades i vents i llum ardenta,
i com un vell profeta, rep vida i s'alimenta
de les amors del cel.

Arbre sublim! Del geni n'és ell la viva imatge:
domina les muntanyes i agualta l'infinit;
per ell la terra és dura, mes besa son rematge
el cel que l'enamora, i te el llamp i l'oratge
per gloria i per delit.

Oh! si; que quan alloure bramulen les ventades
i sembla entre l'escuma que tombi el seu penyal
llavors ell riu i canta mes fort que les onades,
i vencedor espolça damunt les nuvolades
sa cabellera real.

Arbre, mon cor t'enveja. Sobre la terra impura,
com a penyora santa duré jo el recod.
Lluitar constant i vencer, reinar sobre l'altura
i alimentar-se i viure de cel i de llum pura...
Oh vida, oh noble sort!

Amunt ánima forta! Traspassa la boirada
i arrelada dins l'altura, com l'arbre dels penyals.
Veurás caure a tes plantes la mar del mon irada.
Ites cançons tranquil·les niran per la ventada
com l'au dels temporals.

FUTBOL

A la Torredembarra.

Toquen les dues de la tarda, hora anunciada per a la sortida dels equipiers i acompanyants cap a la Torredembarra, on ha de jugar-se un partit entre el primer equip arbossenc i el primer d'aquella Vila, per a disputar-se una copa,

El temps es insegur: que si plourà, que si no plourà; que si es fará el partit, que potser es suspendrá. El teiéfon no avisa, senyal que a la Torre no han tingut necessitat de fer servir alló que s'en diu paraigües. En tant el camió arriba. Els equipiers i seguici, entre tots en número de 40, ens encaixonem, ben encaixonats, en aquell trasto gros bastant ben disposat i amb joc de molles excelent per a transportar amb bona comoditat un número semblant de carn humana. Al arrencar, el cel ens obsequia amb un bon ruixat, empró carretera avall. A Bellvey apenes hi ha plogut i al Vendrell, com si per ésser el dia de la fira mereixés un respecte, l'aigua no hi arribà. Passem en aquesta Vila per aquell carrer, que els vendrellencs en diuen una carretera, peró que el qui passa no sab ben bé si ho es. Podrien i fins deurien els habitants del Vendrell fer un esforç i fer-la passar per altre indret que un carro hi passés folgadament i evitar el perill a que estan exposats els habitants i objectes d'aquell tros de carrer Alt. Mes deixém les divagacions i tornem al Convol. El xivarri i els cants és un seguit de gresca. La carretera sembla talment una pista; passem sota l'históric pont de Barà i al poc temps som a la Torre, i fem parada a l'hostal d'En Coca, on saludem als equipiers de «l'Unió Esportiva-Torredembarra». En una gran sala de l'hostal els jogadors fan sa *toilette* esportiva. Tots en corrua ens dirigim al terreny del joc. L'algua res hi ha fet, peró en cambi hi fa un vent mol fort. El públic és nombròs. Comença el partit a les 4. Surt l'Arbós contra el vent, i els devanters no poden avançar per causa del bofarut que ajuda eficaçmeut els unionistes. Durant tota la primera part és un atac continuat a la porta arbossenca, convertint-se totes les línies de l'Arbós en defensives. Malgrat el vent i els desitjos i esforços dels de la Torra en marcar un goal, no ho poden aconseguir. i es que a la porta arbossenca hi ha en Suriol II, porter que no és nacional, senzillament arbossenc, peró que ho fa d'alló més bé. No criem aventurat dir que durant els primers 45 minuts va tocar unes 50 pilotes. I els devanters de la Torra no són pas mancos de peus, ço que vol dir que tiren intencionadament i perfectament combinen; emprò tot i havent-hi de *sevillanos*, ço és: que eren de la Torre no mes per aquella tarda, les seves combinacions es desfeien davant l'ímpetuositat dels mitjos i defenses de l'Arbós: i es que hi ha un migcentre, en Llorens, que tampoc es nacional, que marca i desbarata quan se li presenta i un Naulart, que sols cerca per a arrebassar la pilota, i en Mestres que sap picar prou bé, i tots els demés que en conjunt formen una part defensiva que dóna gust de veure. No hi faltà qui digué que en Suriol II, en Llorens i en Mestres eren jugadors barcelonins, mes tots sabem prou bé llur naturalesa. Es picà un penalty contra l'Arbós que tocá al pal. Va finir la primera part amb zero goals.

En la segona part el vent, potser no bufa tan fort peró bufa. Els arbossencs dominen, mes estan fatigats per la defensa que han tingut de fer en el primer temps, de ço que s'aprofiten els Unionistes per a fer qualque arrencada als dominis arbossencs sense resultat. Mereix menció una jugada del devanter centre de la Torre, que sol porta la pilota fins a un metre de la porta arbosenca, mes el porter es llença arrebassant-li i allunyant-la. Ambdós són ovacionats. Els davanters arbossencs menen mantes vegades la bala al marc de la Torre, mes també el guardamenta de l'Unió Esportiva sap defensar el seu joc. I fineix el partit amb zero goals, quedant la copa sense adjudicar.

Ah! em desculdava parlar del referée: diuen que en sap, i de faltes en vegé moltes, i algunes coses que ben bé no ho eren tampoc de faltes, però encara no ho va veure tot, tot i veient massa. Un xic partidista; què hi farem?

Adeusiau a Torredembarra i tornem a l'Arbós on ens esperava molta gent, qualques buscant la copa, altres no confiant veure-la, i tots contents perqué no l'havien perduda.

KIK.

CRONICA ARBOSSENCA

MUNICIPAL

Sessió del dia 17 d'Octubre,

Assisteixen els Regidors senyors Mañé, Amiguet, Feliu, Batet i Alborná presidint l'Alcalde senyor Cruañes.

S'aproven uns comptes dels operaris Vallés, Feliu i Romagosa, que importen la quantitat de 214'05 pts., pels gastos efectuats en la ampliació de l'enllumenat públic.

S'acorda que per la Comissió de Carrers es procedeixi a la neteja de la Baixada de Can Bonsoms i a descobrir la canonada de l'aigua de la Font de la Rambla, que es creu en mal estat, per a ésser inspeccionada, i en son cas fer-hi la reparació convenient.

I s'aixeca la sessió.

RELIGIOSA

Diumenge XX de Pentecostés.—Catecisme de Perseverància a 2 quarts de 12 i a 2 quarts de 4 doctrina i a les 5 Rosari, visita a Ntra. Dona de la Cort i plàtica dominical.

Misses.—Demà a les 6 per Ana Lidia Sommer, a 2 quarts de 8 per Casimira Martí. Divendres a 2 quarts de 8 per Josep Escarrà i dissabte a les 6 per Francesc Jané (a.c.s.)

Diumenge a les 10 Ofici solemne a honor a Ntra. Sra. del Roser, a despeses d'un devot.

Des de diumenge la primera missa a les 6 i la segona a les 8.

ESPORTIVA

Avui a les tres de la tarda, en el camp d'esports d'aquesta Vila es jogará un partit de futbol entre els primers equips de S. Pere de Ribes i el «Arbós», disputant-se un objecte (figura d'En Zamora), donatiu del distinguit soci de la «Agrupació Deportiva Arbós» En Laureà Moreno Olivella.

■ ■ ■

Pel dia 29, dia senyalat per a la cursa Trofeo Armangué a Tarragona, la secció ciclista de la Agrupació Deportiva, organitza una excursió que sortirà de l'Arbós a les 6 del dematí del mencionat dia.

Tots els que vulguin pendr'hi part poden inscriures a casa En Josep Canals, Carrer de la Palma.

■ ■ ■

El dia 12 del prop vinent mes, començaràn els partits de campionat de futbol de la provincia de Tarragona. Hi han inscrits 11 clubs; Els tres partits primers en que hi pendrá part l'«Arbós» es celebraran en aquesta Vila essent els contrincants: el «Sitgetà» el dia 12; l'«Ateneu de Tortosa» el dia 19; i el 26 el «Valls Deportiu».

VARIA

BADALOTA publicarâ el dia 8 de Desembre a l'objecte de fer reclam pel dia de la fira de Santa Llucia, un número extraordinari, de tirada excepcional a l'afecte de poder-lo repartir profusament per totes les entitats d'aquesta regió.

Els senyors desitgin que anunciar-se en dit número, que escriguin a aquesta redacció, o passin per ella tots els dies feiners de 11 a 12 del matí, que se'ls hi donaran tota mena de detalls sobre les condicions de l'anunci.

Abrics Elegants de totes calitats els trovareu a LES AMERIQUES des de 21, 27, 36, 60 pessetes el *corte*.

■ ■ ■

El dia 13 del present en Lluís Romagosa, anant de Barcelona al Clot per a dirigir-se a la fábrica de sabó que té en aquella barriada, tingué la desgrácia de caure del tren, produint-se una ferida al cap. Afortunadament está ja fora de perill, i confiem que promte el seu restabliment será complet.

■ ■ ■

Unicament a LES AMERIQUES trobareu una plena varietat de gustos moderns en trajos de llana de totes classes, de bon resultat i forta duració a 3'15, 3'75, 4'50, 6, 7'50 pessetes, i molts altres preus el *corte*.

■ ■ ■

Llegim en la Premsa de Tarragona, que en la negociació d'obligacions ddel Tresor que va efectuar-se en aquella sucursal del Banc d'Eespanya, va subscriure's la quantitat de 11.507,500 ptes., de les que corresponen 8.173,000 al Banc Comercial de Tarragona; 1.600,000 pts. al Banc de Valls i 1.000,000 ptes. a la Caixa de Crèdit i Estalvi de Vendrell.

Les restants 735,500 ptes. corresponen a la esmentada sucursal del Banc d'Espanya i altres entitats bancàries de la demarcació de Tarragona.

■ ■ ■

Treballant en la càrrega d'una prempsa en el Sindicat Viticola Comarcal d'aquesta Vila En Joan Mirabent s'ocasioná l'amputació traumática del cap del dit gros de la ma esquerra de pronóstic reservat.

El nostre desig sa prompta curació.

VENDRELL : IMPREMTA RAMON : TELÉFON 770
Representant a l'Arbós : Ramón Escarrá : Major, 34

Elaboració de ví sense alcohol

MARCA **MOSTUVA** (nom registrat)

(Medalla d'or en la Exposició de S. Sadurní de Noia)

CINTO RIBOSA

Banyeres del Penedés (Tarragona)

CASA RIBÉ

EBANISTERÍA I FUSTERIA
SERRA MECÁNICA

Palma, 14 i 15 ARBÓS

Tripas para embutidos

de Nueff y Co. de Chicago U. S. A.

calidades insuperables, servidas siempre con ventaja de precio

Pimentones puros y garantizados de Vera y Die de Orihuela.

Depositario General

Juan Mas Vidal Arbós del Panadès

CORRESPONDENCIA

Don A. Calmet. - Ataulfo, 14. - 1.° BARCELONA

SASTRERIA
=PUJOL=

Hem rebut les darreres novetats per
a la propera temporada d'hivern

Major, 42 ARBÓS

Disponible

Carles Mas Tarafa

Administracio compra-venta de

Finques rustiques i urbanes
Prestecs hipotecaris

Facilitats per a l'adquisició de finques en les principals capitals i poblacions importants

CASES PER VENDRER EN BON INDRET DE LA VILA I DE TOTS PREUS

Terrenys propis per a edificar

Major, 56 Arbós del Penadés

PINTURA.—DECORACIÓ

EMPAPERADOR

Francisco Ribas

Es preparen pintures pels aficionats

Carrer Major 54. ARBOS

Un bon sabó estalvia temps, roba i diner

SABONS ARPA

NOM REGISTRAT

Fabricació exclusiva de

LLUIS ROMAGOSA

FABRICA EN SANT MARTÍ (Barcelone

Fábrica de Mosáic Hidráulic-Vda. i fill de E. Juliven

Ciments de tota mena : Guix i calç hidràulica : Escales, aigueres, lavabos, piques, waters, safaretxos, dipósits, tuberíes i balustres

CALITAT IMMILLORABLE. **ESCOLLIT ASSORTIT EN DIBUIXOS**

No compreu se'ns visitar avans aquesta acreditada casa. Vegi's catálec i preus.

Doctor Robert, 12 i Nord, 5
TELÉFON 811
VENDRELL

REPRESENTANT:
María Galvez Vda. Tarafa
Major, núm. 60 : Arbós

SETMANARI **Badalota** **INDEPENDENT**

Defensor dels interessos Morals i Materials d'Arbós i sa comarca

Admetem anuncis a preus modics